

Luboš Bohunický

POŠTÁR SLIMÁK OLIVER

Nikdy sa nevzdávajte!

Váš

**Oliver Slimko,
poštár 1. triedy**

*Pracoval som tvrdo na tom,
aby nezbieral som listy s tatom.
Poštu roznášať bol vždy môj sen,
od jari až po jeseň.*

Luboš Bohunický

POŠTÁR SLIMÁK OLIVER

*Slimáčik, máčik, vystrč rôžky,
daj si pozor na ponožky,
na ponožky od stonožky,
čo spotené má nôžky.*

Text © Ľuboš Bohunický
Illustrations © Viktor Csiba
Slovak edition © Perfekt 2014

Rodinka Slimkovcov

Na veľkej zelenej lúke, plnej voňavých kvetín a kríkov, z ktorých sa ozýval neustály bzukot včiel, spev cvrčkov a toho najrozmanitejšieho hmyzu, rástol osamelý strom. Rástol vedľa vápencovej skaly, o ktorej nikto nevedel, kde sa na lúke vzala. A v tejto skale bola malá diera. Vliezť do nej by však bolo neslušné, pretože práve tu žil slimačí pár, pán a pani Slimkovi. No chrobáky a hmyz sú od prírody veľmi zvedavé, preto k nim každú chvíľu niekto nazrel, alebo rovno vbehol, až raz pánu Slimkovi došla trpezlivosť a rozhodol sa spraviť riadne dvere.

„Tak a teraz všetci budú vedieť, kto tu býva! A odteraz sa bude k nám klopať!“ zvolal spokojne, keď ich osadil. A veru, tie dvere neboli z ničoho iného ako zo slimačej ulity. Odvtedy mali pokoj a každý, kto išiel okolo, hneď vedel, že tam bývajú slimáky. Manželia Slimkovci si ďalej spokojne nažívali. Tešili sa z prechádzok po lúke za rannej chladnej rosy, ale ešte radšej si vychutnávali spoločné prechádzky po každom daždi. Počas horúcich letných dní

sa zasa utiahli do príjemného chládka ich skalného príbytku. So všetkými chrobáčikmi a poletujúcim hmyzom po lúke sa poznali, vzájomne sa zdravili a užívali si pokojne každý nový deň. Po čase sa dočkali aj synčeka, celkom malého slimáčika, ale o to väčšieho huncúta, ktorému dali meno Oliver. Oliver hneď po narodení neobstál na jednom mieste a neustále sa vrtel a kotúľal. Napokon, nikto sa nevie plaziť hneď po narodení, dokonca ani len slimák, aj ten sa to musí naučiť. Oliver im rástol k veľkej radosi, pekne pomaly, ako sa na slimáka patrí. Rodičia sa tešili z jeho prvých zúbkov, z jeho prvého nahryznutého listu a z prvých nemotorne preplazených centimetrov od postielky k stolu.

„Hurá, hurá!“ kričali rodičia na Olivera. „Len tak ďalej!“ tu ho raz povzbudzovali a inokedy zasa napomínali: „Pomaly! Neponáhľaj sa!“ No Oliver ich nepočúval. Z pohybu mal čoraz väčšiu radosť, chcel ísť ďalej, rýchlejšie a rýchlejšie! Ale čože už môže slimák ísť rýchlo? Veď neraz na nohách, nieto ešte takto, po bruchu, sa ťažko pohybuje! Veď nech si to každý skúsi a uvidí, že to vôbec nie je ľahké! A tak nech sa akokoľvek snažil, stále nebol spokojný. „Rýchlejšie, chcem byť rýchlejší!“ nevzdával sa malý Oliver a každý deň sa snažil preplaziť čo najrýchlejšie čoraz dlhšiu vzdialenosť. Rodičia sa tomu len smiali, ale tešili sa z toho, akého majú usilovného syna. Oliver bol aj veľmi zvedavý, život v skalnom domčeku sa mu rýchlo zunoval a tak, ak náhodou jeho rodičia nechali pootvorené dvere, neváhal a šup, už bol vonku!

„Čo mi je len toto za slimáka?!“ smiala sa mamka Slimková, keď malého Olivera navečer zháňala späť domov, „veď ten sa ani za svet nechce vrátiť domov, iba čo by sa po lúke preháňal!“

Bol to skrátka taký malý veľký nezbedník, neposedné vrtibruško, ten náš Oliver. A vždy, keď rodinke slimákov niekto zabúchal na dvere, malý zvedavec zakričal:

„Ja otvorím, ja!“ a o dušu sa plazil k dverám, aby prvý uvítal návštevu. Po čase si na to Oliverovi rodičia tak zvykli, že už sa ani neobťažovali ísť otvoriť. Oliver sa tešil každej návšteve, ale je pravda, že najradšej zo všetkých vítal poštára Lukyho, ktorý k nim často a rád zavítal. Luky bol večne usmiaty, veselý a zhovorčivý, sýtozelený lúčny koník. Plecniak na chrbte mal vždy plný listov a balíkov, ktoré roznášal tam, kam patrili. Ale pre Olivera Luky vždy priniesol niečo viac, vždy niečo nové a zaujímavé. A keď Luky rozprával, čo je ďaleko na lúke nové, čo videl a zažil, Oliver od vzrušenia ani nedýchal. Tak to bolo, Oliver mal Lukyho veľmi rád, po otcovi a mame zo všetkých najradšej.

V jedno slnečné jarné popoludnie, práve keď celá rodinka Slimkovcov dojedla chutný šťavnatý púpavový list a zaslúžene odpočívala, niekto zaklopal na dvere. Oliver sa ihneď vrhol k dverám.

„Už idem!“ kričal a horiac od nedočkavosti sa plazil zo všetkých síl otvoriť návšteve.

„Ako dobre, že máme takého synčeka, však mamička?“ spýtal sa tatko Slimko a ďalej spokojne odpočíval. No medzitým už Oliver stihol otvoriť dvere a kohože to nevidí? Poštár Luky!

„Pozrime sa, Oliver, ty mi rastieš ako z vody, aký si už veľký,

takmer ako tvoj otec!“ potľapkáva veselý poštár slimáčika po hlave.

„Čo si mi priniesol, ukáž, ukáž!“ kričí nedočkavo Oliver, natáhuje oči na stopkách a nakúka do poštárskeho batoha.

„Vedže počkaj, najskôr dám tu mamke poštu,“ upokojoval ho Luky a podal pani Slimkovej ešte celkom čerstvo ohryzený kapustový list.

„To bude určite od mojej mladšej sestry z kapustovej záhrady!“ natešene zvolala, rozložila list a dôkladne ho prezrela.

„Áno, je to od nej! Odkazuje, že tento rok sa ukazuje byť dobrá úroda a že budúci rok, hneď ako sa roztopí prvý sneh, vyrazia na cestu k nám, takže začiatkom leta prídu. No iba na chvíľu, aby sa stihli do zimy zasa vrátiť. Už sa na nich teším! Počkaj, Luky, hneď pripravím odpoveď!“ povedala mamka Slimková a napochytre začala ohryzať kapustový list z opačnej strany.

„No, len pomaly, pomaly, napochytre sa ešte nikdy nič poriadne neurobilo,“ chlácholil ju tatko Slimko. „A tebe, Oliver, tebe som tiež niečo priniesol,“ obrátil sa napokon Luky na Olivera.

„Konečne! Čo? Ukáž!“ zvedavo až trochu drzo kričí Oliver a snaží sa Lukymu nazrieť do batoha.

„Tam nič nie je, to, čo mám pre teba, je tu!“ smeje sa Luky a spod poštárskej čiapky vytiahol voňavý list. „Pozri, toto je list z mäty,“ vysvetľuje Luky.

„Ukáž... Hm, už som o takej rastline počul,“ zvedavo si obzerá a ovoniava list tatko Slimko.

„Vonia pekne... a rovnako dobre aj chutí,“ dodal po chvíli, po tom, čo si z listu odhryzol. „Odkiaľ ho máš?“ spýtal sa. „Tu na okolí nikde nerastie.“

„Rastú až ďaleko za potokom, tam, kde sa končí lúka, ale blízko toho miesta už žijú ľudia, takže tam si musím dávať veľký pozor,“ vysvetľoval Luky. „Nechodím tam vôbec rád, ale aj tam treba z času na čas odnieť poštu.“ Oliver ich celý čas dychtivo počúval a pri zmienke o ľuďoch spozornel.

„Akí sú ľudia?“ spýtal sa Lukyho. Ten pri jeho otázke razom

zvážnel, spýtavo pozrel na jeho rodičov, tí mu súhlasne prikývli a tak mu odpovedal: „Na ľudí si musíš dávať veľký pozor. Radšej sa od nich drž stranou, tí nám hmyzu, chrobákom a ani zvieratám ešte nikdy nič dobré nespravili. Vždy sa im vyhni!“ vážne poučuje Olivera poštár.

„No ja by som ich aj tak rád videl! Aj všetky tie miesta, kde si bol ty, Luky! Aj to miesto za potokom, kde rastú tieto voňavé listy. A ešte ďalej... To by sa mi páčilo... A vieš čo? Keď budem veľký, budem poštár, tak ako ty!“ zvolal odhodlane Oliver. Po týchto slovách sa všetci začali smiať. Oliver na nich zamračene zazeral.

„Čo sa smejete?! Budem poštár a hotovo!“

Nato Luky podišiel k Oliverovi, čupol si k nemu a vraví: „Ani nevieš, čo hovoríš, maličký. Byť poštárom je veľmi náročné a veľmi nebezpečné, ver mi. A vieš, navyše, nezabúdaj, že si slimák. Poštár musí byť rýchly, aby stihol roznieť listy včas, skôr ako uschnú, potom by sa rozpadli a už by z nich nič nebolo. A to by si ty, nech by si bol aj ten najrýchlejší slimák zo všetkých, to by si ty nedokázal. Nehnevaj sa,“ doložil Luky a pohladkal malého tvrdohlavca po hlave.

„A budem poštár! A budem a budem!“ kričal Oliver zanovito. So slzami v očiach sa začal nemotorne plaziť do postielky a zaliezol pod perinu, iba čo mu zadok trčal. V slimačom domčeku nastalo rozpačité ticho.

„No, veď to ho časom prejde,“ chlácholil Oliverových rodičov Luky a vzal si od pani Slimkovej späť kapustový list. „Tak vari, aby som už šiel,“ rozpačito doložil, pobral sa ešte raz k Oliverovi, aby sa s ním rozlúčil, ale Oliver nevystřčil hlavu spod periny.

„Neboj sa, keď nabudúce prídem, znova ti dačo pekné prinesiem,“ prehovoril k nemu.

„Ja žiadny darček nechcem!“ ozvalo sa tľmeno spod vankúša. „Ja chcem byť poštár!“

Luky sa len pousmial a pobral sa ticho k dverám. Pán a pani Slimkovi ho odprevadili až von, poďakovali sa mu za návštevu a zaželali mu šťastnú cestu. Luky už odchádzal, keď sa k nim ešte otočil a zamyslene poznamenal:

„V tom malom Oliverovi dačo je. Myslím, že raz nás ten maličký niečím prekvapí... Ktovie, možno raz naozaj bude poštárom, no nič, majte sa tu dobre, ja onedlho určite opäť prídem,“ zakončil Luky a hop-skok, už ho nebolo.

Lukyho povzbudivé slová Oliver nepočul. Tíško ešte fňukal pod perinou, ale čoraz menej. Napokon vystrčil hlavu spod vankúša a nahlas zvolal: „Aj tak budem poštár! Uvidíte!“

Utrel si posledné slzičky o vankúš a málinko sa pousmial. „Uvidíte!“

*Varím rada, keď som sama,
pre dvoch malých slimákov,
prídu domov unavení,
zajedia si lopúchov.*

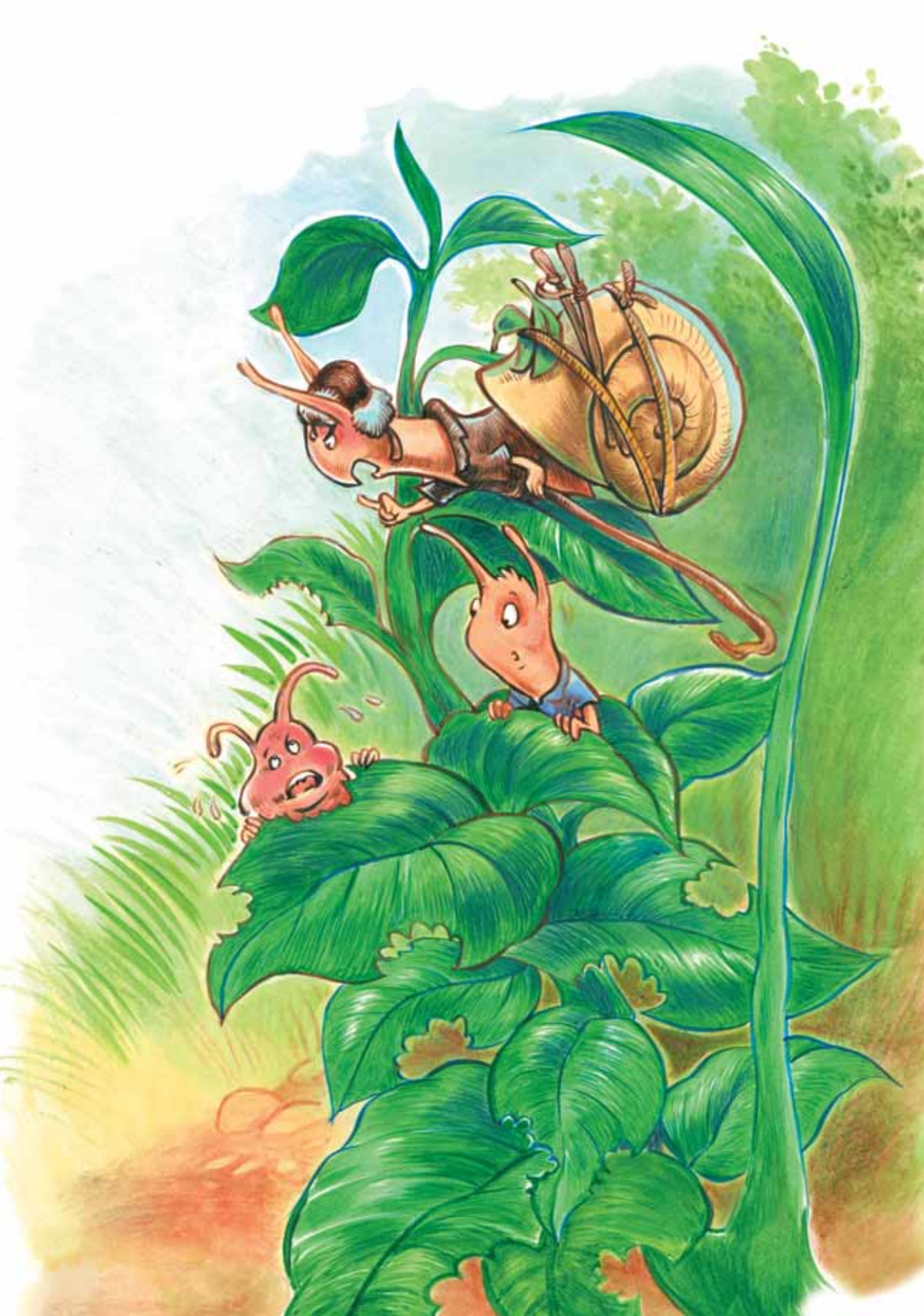
Slimkovci – zberači listov

Čas plynul, po jari prišlo leto, po lete jeseň, po jeseni zima, po zime jar a tak stále dookola, zase a znova. Roky plynuli, kolobeh života neustával. Staré rastliny a kríky vädli, ale z ich semienok, ktoré stihol roznieť po lúke nezbedný vietor, vyrástli nové kvetiny, rozkvitali a ďalej sa z nich šírila omamná vôňa lúky. A rovnako ako všetko živé, rástol aj malý Oliver. Z malého, tvrdohlavého slimáčika, ktorý sa tak rád ponáhlal a tešil z každého pohybu, vyrástol zdravý, silný, no vari ešte viac tvrdohlavý slimák, ktorý sa rád pretekal. Žiadnemu slimákovi, či už mladšiemu, alebo staršiemu, menšiemu alebo väčšiemu, žiadnemu z nich nedal najmenšiu šancu v pretekoch a poľahky ich všetkých porazil. No nikdy si nemohol rovnať sily s inými chrobákmi, ktoré mali štyri, či nebodaj šesť nôh! Tie ho vždy predbehli, nech sa snažil, ako len vládol. A vždy, keď takéto preteky prehral a udychčaný pozeral na vzdalujúci sa súperov chrbát, postupne sa zriekal, hoci veľmi nerád, svojho sna, že sa stane poštárom.

„Luky mal pravdu,“ smutne rozmýšľal, „nikdy nemôžem roznášať listy. Som príliš pomalý.“

V takých chvíľach vyšiel na vrchol skaly a túžobne sa zadíval do diaľky, obzeral si lúku, ktorej sotva dovidel koniec, tam, kde začínal les. Presedel zamyslene aj celé hodiny, napokon si len smutne vzdychol a pobral sa pomaly späť domov. Oliverovi rodičia si všimli tieto zadumané chvíle a tušili, čo ho trápi, ale akože už mu len mohli pomôcť? Oliver bol slimák a nikdy nikto na tom nič nezmení. A kto to len kedy počul, aby slimák poštára robil?!

„Musíš Olivera už začať brať so sebou do práce,“ hovorí jedného takého dňa mamka tatkov. „Už je najvyšší čas a Oliver tak aspoň príde na iné myšlienky.“

„Máš pravdu, mamička,“ odpovedal tatko Slimko a odhryzol si z chutného listu čiernej bazy. „Už som na to myslel, ale nechcel som to uponáhľať. Nie je dobré, keď sa s niečím ponáhľa. Obzvlášť u slimákov,“ doložil a spokojne ďalej prežúval list.

„Hneď zajtra pôjde so mnou na lúku!“ rozhodol po chvíli tatko Slimko. A tak aj bolo. Sotva ranné slniečko na lúku vykuklo, už aj budil Olivera otcov hlas:

„Oliver, vstávaj, pod', už musíme ísť, máme prácu!“ Oliver sa lenivo natahuje, ospalo zíva a pomaly, pomaličky vstáva z postele.

„No, aspoňže vstávaš tak, ako sa na slimáka patrí,“ hundre tatko, a po chvíli už spolu vychádzajú na lúku. Je skoro ráno, tráva je ešte mokrá od rosy.

„Dávaj pozor, Oliver,“ hovorí tatko, „teraz ti ukážem, ako sa majú zberať listy. To nie je len tak - prísť a odhryznúť. Musíš vedieť, ktorý list a kedy sa má odhryznúť. Bude to trvať roky, kým sa to naučíš. No nič to, času máme dosť,“ zasmial sa tatko Slimko a pokračoval v rozprávaní:

„Musíš vedieť jednu vec, Oliver. Nikdy som ti o tom totiž nepovedal,“ dodal záhadne a významne vypol hrud' slimák. „Oliver, musíš vedieť, čo robí tvoj otec.“

Oliver sa na neho spýtavo pozrel.

„Tvoj otec, Oliver, tvoj otec je... zberač listov. No, čo na to povieš?“ pyšne sa spýtal tato Slimko.

„No skvelé,“ pomyslel si Oliver, „asi by som mu mal na to dačo povedať, ale čo?“ dupal. Tatko Slimko si jeho mlčanie vysvetlil po svojom.

„Vidím, Oliver, že si stratil reč! Áno, som zberač listov, tak ako bol tvoj dedo, dedov dedo, dedo dedovho deda a dedo deda dedovho deda. Tak to je, odkedy sú Slimkovci Slimkovcami. To nemôže robiť hocikto. S tým sa musíš narodiť. Buď to v tebe je, alebo nie je.“

Oliver ho mlčky počúval a napokon sa s obavami spýtal: „A čo ak to vo mne nie je, otec? Nie som si istý, či by som to vedel robiť.“

„Áááale, čo by si nevedel, len ma sleduj, čo robím a opakuj po mne. Taký Slimko ešte nebol, ktorý by to nevedel,“ upokojoval Olivera otec a dal sa do práce. Oliver ho zvedavo pozoroval. Tatko pozorne ovoniaval listy, popoťahoval za ne, občas kde-tu jemne zahryzol. Ak bol spokojný, odhryzol list od stopky a vložil si ho do ulity. Oliver po ňom poslušne opakoval, ale nechápal zmysel ich práce.

„Tato, a načo je to všetko vlastne dobré? Čo sa s tými listami robí?“ Pán slimák sa na Olivera ani nepozrel, pokračoval v práci, ale trpezlivo mu vysvetľoval:

„Niektoré listy sa uschovávajú na zimu, aby sme mali čo jesť, ale väčšina listov sa upraví a používajú sa ako poštové listy.“ Pri týchto slovách Oliver spozornel. „Poštové listy?!“ zvolal vzrušene.

„Áno, ale predtým sa musia ešte poriadne naslizniť, aby dlho vydržali a neuschli. No to ti ukážem neskôr, to je na tom všetkom tá najzdlhavejšia a najvyčerpávajúcejšia práca. No čo sa dá robiť. Nieкто to spraviť musí,“ dopovedal tatko Slimko a podišiel k ďalšiemu veľkému, zelenému, šťavnatému listu, aby si ho lepšie prezrel. „Tento vyzerá zdravo!“ zvolal na Olivera a sotva ho k sebe potiahol, ukázal sa za listom veľký, vypasený, škvrnitý slimák - slizniak!

„Ideš odtiaľto!“ okríkol ho nahnevano otec Slimko.

„A čo, čo, čo?! Čo po mne kričíš, toto nie je tvoja lúka, je pre všetkých, tak čo ma odháňaš?!“ ohradil sa neisto slizniak.

„To je pravda, lúka je síce pre všetkých, ale vy slizniaky ničíte tie najlepšie listy! Všetky obhryziete! A na tých ostatných listoch, ktoré neobhryziete, necháte po sebe sliz!“ rozkričal sa tatko Slimko.

„Ale veď aj ty, ulitník, slizniš, tak čo?!“ namietol slizniak.

„Áno, aj my ulitníci nechávame za sebou sliz, ale náš sliz je jemný a voňavý, zatiaľ čo vy slizniaky ho máte hustý a lepkavý! Listy, po ktorých prejdete, sa už vôbec nedajú použiť! Celé sú za-sliz-ne-neeéé!“ kričal tatko Slimko, až sa triasol od hnevu. Oliver na neho prekvapeno pozeral. Takého rozčúleného otca ešte nikdy nevidel.

„Takéto správanie, no teda, slimák k slimákovi!“ frfle slizniak, ale pomaly sa plazí preč.

„Len sa pozri, čo tu porobil!“ obzerá sa tatko Slimko okolo seba.

„Všetko je tu ohryzené! Alebo zasliznené! Taká škoda! Toľko kvalitných listov z toho mohlo byť a teraz pozri sa, aha!“ ukazuje Oliverovi veľký, pekný, zelený, ale od slizu celkom premočený list.

„Slizniaky! Slizniaky! Čo môžeš od nich čakať, keď ani ulitu nemajú!“ opakoval ešte vždy rozčúlený pán Slimko.

„Ale tato, veď ani ja nemám ulitu,“ namietol opatrne Oliver.

„Ulita bude, o to sa neboj,“ odvetil tatko a už o niečo pokojnejší sa prehrabával lúčím, vyberal dobré, vhodné listy a dával ich na kopu. Oliver sa k nemu po chvíli pridal a onedlho mali hrbu pekných listov.

„To stačí,“ povedal tatko Slimko, „a teraz listy naslizníme. Pozri, Oliver, to musíš takto niekoľkokrát prejsť tam a späť pomaly po liste a potom rovnako aj z druhej strany. Všetko dôkladne naslizniť, každučký kúsok,“ vysvetľoval pán Slimko a ako rozprával, tak aj robil. Oliver vzal tiež jeden list, opatrne naň vliezol a zľahka po ňom prešiel.

„A slizníme a slizníme!“ volal veselo pán Slimko. No to už sa Oliver osmelil a zrýchlil.

„Tato, pozri, mne to ide rýchlejšie!“ chváli sa a už slizní ďalší pokrútený list.